

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ἢ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

Ἔκανε κάτι μέρες μέ τό πολύ κρύο.

Στά χλωτισμένα τζάμια τοῦ καφενείου. Φασαρία γινόταν μεγάλη.

Αὐτοί μέ τά φλιτζάνια στά χέρια
μέ τίς τσαγιέρες στά χεῖλια μέ τά χαρτιά στά τραπέζια.

Ξάφνου ὄλοι σταμάτησαν σάν ἀπολιθωμένοι.

Ὁ κλέφτης! Ὁ κλέφτης! Ποίος εἶναι ὁ κλέφτης! φώναξε ἕνας.

Τό τζούκ μπόξε ἔλεγε ἕνα τραγούδι μακρόσυρτο
τί θέλεις ἀπ' τά νειάτα μου πού εἶναι πικραμένα
κι εἶταν ὁ τραγουδιστής σά νά ἔκλαιγε μέ τή φωνή του καί τά μπουζούκια...

Ὁ κλέφτης! Ποίος εἶναι ὁ κλέφτης!

Μά ὁ κλέφτης, εἶχε βάλει κρυφά τή δραχμή
κι εἶχε φύγει πρὶν ἀπ' τό τραγούδι. Στό δρόμο.

Μιά ζωή μέ τή βροχή καί μέ τήν ἔρημιά
—Σκουριά στήν πλάτη τοῦ λύκου—



ΕΣ

ΕΞΟΔ